

ΛΥΠΗΡΟ ΣΥΝΑΝΤΗΜΑ

Κορασιά χαριτωμένη,
ποῦ ἔς τὸν κόρφο τῆς χαρᾶς
ἐγεννήθηκαν πλουσία,
ποιὰ μεγάλη δυστυχία
σ' ἐκατάντησε, καϊμένη,
λεημοσύνη νὰ ζητᾶς :

Εἰς τὴν ὄψι σου τὰ ἴχνη
τῆς ὀδύνης σου θεωρῶ !
καὶ τὰ σπλάχνα μου ραγίζεις
μὲ τὸ δάκρυ ποῦ σφογγίζεις,
δάκρυ πύρινο, ποῦ δείχνει
τὸν βαθύ σου τὸν καϊμό.

Σὺ δὲν ἦσουν γεννημένη
γιὰ νὰ σέρνης τὴν ζωή·
τὰ κουνάρια σου θυμοῦμαι
καὶ γιὰ τοῦτο πλειὸ λυποῦμαι
νὰ σὲ βλέπω παιδεμένη
καὶ παντέρημη ὀρφανή.

Τόσο νειά καὶ τόσ' ὠραία
 πῶς ἀκόμα λυπηρὰ
 δὲν σὲ βλέπ' ἡ κοινωνία ;
 Πῶς σ' ἀφίνει 'ς τὴν πενία
 καὶ δὲν ἔρχεται γενναία
 νὰ σὲ σώσῃ μιὰ φορὰ ;

«Εἶσαι νειά καὶ διακονεῖς ;»
 θὰ σοῦ ψάλουν οἱ πολλοί
 καὶ δὲν βλέπουν πῶς ἡ ἀρρώστια,
 ποῦ σοῦ κρύβεται 'ς τὰ ἐντόστια,
 δὲν σ' ἀφίνει νὰ δουλεύῃς
 καὶ νὰ βγάνῃς τὸ ψωμί.

Κ' ἤλθες, ἄμοιρη, μπροστά μου !...
 Ἄ ! φτωχὸς εἶμαι κ' ἐγώ.
 Πίστευέ το κ' εἶν' ἀλήθεια·
 νὰ σοῦ δώσω μιὰ βοήθεια
 καθὼς ἤθελ' ἡ καρδιά μου,
 δυστυχής ! δὲν ἔμπορῶ.

Ἔτσι πάντα συλλυποῦμαι
 τοὺς καϊμένους ποῦ πονοῦν
 καὶ μαραίνονται 'ς τὴ χρεία·
 καὶ μὲ πιάνει ἀπελπισία
 γιὰ τὰ μέσα ποῦ στεροῦμαι
 νὰ τοὺς κάμω νὰ χαροῦν !

"Ένας πλούσιος δὲν εὐρέθη
 ποῦ ταῖς χάραις σου νὰ ἰδῇ
 κι' ἀπ' τὰ πάθη νὰ σὲ βγάλῃ;
 "ὦ! γιὰ 'κείνους εἶναι ζάλν
 καὶ ξεφρένισμα καὶ μέθη
 τὸ νὰ γείνουν σπλαχνικοί.

Μὴ μοῦ κλαῖς, δυστυχισμένη,
 τὰ δεινά σου μὴ μοῦ λές.
 Φθάνουν τόσα ποῦ ὑποφέρω
 καὶ μονάχος μου τὰ ξέρω.
 'Σ τὴν καρδιά μου τὴν θλιμμένη
 μὴν αὐξαινῆς ταῖς πληγαῖς.

Στρέψε κάλλιο τὴν καρδιά σου
 'ς τὸν Θεὸ ποῦ μᾶς θωρεῖ.
 'Σ τοὺς φτωχοὺς 'Εκεῖνος χύνει
 τὴν οὐράνια λεημοσύνη.
 Κλάψ' ἐμπρός του, καὶ χαρά σου
 ἂν Αὐτὸς σὲ λυπηθῇ.

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

